

PRAVLJIČNE OČI

LITERARNO USTVARJANJE UČENCEV OŠ Kapela

2018/2019

Št. 2

Naslovna slika: Plakat miru, Gašper Koren, 8. razred (plakat, razstavljen na državni razstavi)

Vsebina: literarni in likovni prispevki učencev OŠ Kapela

Mentorice: Alenka Kozar (Haiku poezija, Muri, Romance, Pravljice, Potep), Nina B. Zalokar (Domišljajske zgodbe, Oblike vode), Sabina Brumen (Barve mojega sveta), Nenad Dolgov (Noč branja), Jana N. Recek (Cesarjeva nova oblačila)

Mentorica likovnih izdelkov: Ida Petek

Jezikovni pregled: Alenka Kozar

Računalniško oblikovanje: Sabina Brumen, Nenad Dolgov, Peter Škofič

Spoštovani!

V glasilu Osnovne šole Kapela, ki vam je na voljo za branje in uživanje ob pogledu na likovne izdelke, so zbrani prispevki otrok.

Z velikim ponosom in hkrati radovednostjo se lotevam branja vsake besede, vrstice, dela, ki je nastalo izpod peresa naših učencev.

V času, ko je pisanje za mnoge postranskega pomena, so naši učenci dokazali, da zmorejo literarno ustvarjati. Nastala so sporočilna dela, ki so jih dodatno obogatili barviti, unikatni likovni izdelki.

Iskreno se zahvaljujem vsem zaposlenim v Osnovni šoli Kapela, staršem in zunanjim sodelavcem, ki negujete in spodbujate otroško pisanje ter ustvarjalnost.

»Vsi odrasli so bili najprej otroci. Toda redki se tega spominjajo.«

Iz knjige Mali princ, avtor Antoine de Saint – Exupery

Vabim vas na potovanje skozi svet otroške ustvarjalnosti, ki bo morda v vas prebudilo spomine na odraščanja, ali pa vas spodbudilo k lastnemu ustvarjanju.

Uživajte!

mag. Andreja Strmšek, ravnateljica

ROMANCE

NAVODILO ZALJUBLJENEMU SOŠOLCU

Prijatelj moj, umiri se,
kot bežec obnašaš se.
Ko zardiš, te ne pogleda
in vedno se zgodi samo zmada.
Prijatelj moj, umiri se,
to zato navodilo je.

Šaj vidiš, kak' te glžda,
tvoj odnos pa je čista beda.
Povabi jo že enkrat ven
in ob njej potopi se v sladki sen.
Prijatelj moj, skuliraj se,
to navodilo je.

Katarina Vodopivec, 7. razred

Mircel Tompa, 8.a

Sošolec v šoli vsak dan,
le eni stvari predan –
in to je sošolka,
v katero je zaljubljen.
Ampak ga je strah
pokazati ji čustva.
Nato sem stopil do njega
in mu rekel: »Nekaj lepega ji povej,
se malo nasmej.«
A njega še danes je strah,
a strah premaguje z njo.
Žan Pirč, 7. razred

NAVODILO JE PRAVILO,
KI SE GA MORAŠ DRŽATI,
TAKO KOT LJUBEZEN JE PRAVI ZAKLAD.
A ČE TI STOPI V GLAVO,
NAREDI PRAVO SKUŠNJAVO.
ZATO SE ZBERI,
SE SKUPAJ POBERI.
POVEJ JI, DA JO IMAŠ RAD,
DA NE BO VEČJIH ZAGAT.
MAJ CEHTL, 7. RAZRED

Marezi Tompa, 8.a

BARVE MOJEGA SVETA

Zemlja

**O Zemlja naša draga,
kam hitiš?**

**Zemlja, mati draga
kam drviš?**

**Tam, kjer sonce zlati,
sije nam zdravo.**

**O Zemlja naša draga,
kam hitiš in kam drviš?**

Eva Kavaš in Aljaž Slavii, 3. razred

Svet

Zemlja je okrogla,
kakor mala žoga.

Vrti se vrti,
tja v tri dni.

Sonce žari,
da se vse iskri.
Toplo nas greje,
da nas segreje.
Nadja Kapun, 3. razred

Zemlja

**Na Zemlji veliko je smeti,
Zemljo moramo čuvati.
Moramo jo nadzorovati.**

Kako izgledaš ti?

**Ne smemo je onesnaževati.
Zemlja, ti se moraš čuvati.**

**Marcel Belak in Gašper Domanjko,
3. razred**

Zala Koren, 6.a

Zemlja

Naša Zemlja je okrogla. Je zelo onesnažena, zato se bomo morali za njo potruditi.

Kako jo bomo počistili, se moramo dogovoriti v razredu ali v družini. Čez stoletja bo naša Zemlja že očiščena, ampak takrat nas več ne bo.

Tijana Rožanc, 3. razred

Zemlja

Naša Zemlja je manjša kot Sonce. Je planet. Vsako leto se zavrti. Je različnih barv, je v vesolju. Okoli nje je ščit, da lahko ljudje dihajo. Ta ščit onesnažujejo: smeti, cisterni, različni dimi, bencin ...

Na Zemlji je veliko držav, krajev in oceanov.

Sofija Jurjovič in Nadja Kapun, 3. razred

Snežinke

**Snežinke bele padajo,
padajo z neba.
Vrane nam jih mešajo
in veselo krahajo.
Snežinke bele,
bele kepice,
kje letos ostajate?
Marcel Belak, 3. razred**

DOMIŠLJIJSKI SVET

NEPREMAGLJIV KRISTAL

Nekoč je živel general, ki je hotel biti nepremagljiv, zato je ukazal vojakom, naj grejo poiskat čudežni predmet. Odpravili so se na pot.

Ko so prišli v Slovenijo, so odšli na goro Triglav. Ko so prišli na vrh, so opazili, da je poleg njih odprtina, ki vodi v goro. Odpravili so se in videli, da se nekaj premika. Odšli so bliže, da bi videli, kaj je to. Ko so prišli blizu, so videli, da je v gori zmaj. Spodaj so videli, da teče lava. Zdaj so opazili, da so v vulkanu. Odgovoren vojak je poklical generala in mu povedal, da so na misiji in da so zašli v vulkan. General je poslal helikopter, da, če bodo v nevarnosti, bo letel k njim in jih rešil. Vojaki so šli bliže k zmaju, saj so videli, da ima zmaj na repu čudežen kristal. Odločili so se, da bodo skočili na zmaja in vzeli kristal. Prvi je skočil glaven junak, ki je zmaju skočil na glavo in se napotil do repa, skočil je še drugi vojak, ki mu je na glavi spodrsnilo in je padel v lavo. Tretji raje ni poskušal skočiti, saj bi umrl tudi on. Ko je vojak prišel do repa, se je zmaj prebudil in začel leteti po gori. Ko je prišel zelo blizu stene, je vojak skočil dol. Vojaka sta odšla iz vulkana s slabimi mislimi zaradi umrlega vojaka, vendar srečna, ker sta dobila kristal. Zunaj ju je čakal helikopter, s katerim sta odšla domov.

Od zdaj naprej je vojska nepremagljiva. In vedno bo. General je bil zelo ponosen.

Filip Stanek, 4.a

AIRON JACK REŠI MESTO BADALTON

Živel je deček Andraž, ki je živel v mestu Badalton. Nekega dne so se izza oblaka pokazale sence.

Andraž je zagledal čudna bitja po imenu Armorji. Armorji so hoteli uničiti mesto Badalton, ker je bilo najlepše mesto v celi galaksiji in Armorji so hoteli imeti svojo mesto Grinbolen za najlepšo mesto. Andraž je hotel ukrepati, a ni vedel kako. Čez nekaj časa se je domislil, da ima za prijatelja super junaka Airon Jacka. Poklical ga je in se dogovoril, da bo Airon Jack prišel s svojo celo vojsko. Andraž

ga je dolgo čakal in potem je končno prišel. Priletel je s svojim Jackmobilom. V Jackmobilu so bili Red Starko, Žerjavec, Gripler in Airon Jack. Ravno v pravem trenutku so bili tam, ker so Armorji uničili že več kot pol mesta. Airon Jackova ekipa je vzela orožje in šli so se borit. Pobili so vse Armorje, razen vladarja in kralja, ki sta bila na leteči gori. Airon Jack in vojska so vzeli jatpacke in odleteli na goro in se šli borit proti kralju in vladarju. Dolgo so se borili, a vladar in kralj sta morala priznati premoč vojski Airon Jacka. Airon Jack je odpeljal kralja in vladarja v zapor. Ker je bil Airon Jack vsemogočen je Badalton zgradil nazaj. Andraž se je Airon Jacku in vojski močno zahvalil.

Od takrat naprej so Armorji še dvakrat napadli Badalton, a Airon Jack in vojska, so ljudem vedno pomagali, zato so vedno zmagali.

Amadej Filipčič, 4.a

ZMAJ STARAŠIM O POLNOČI

Živeli so štirje otroci. Eden je bil Ognjemečar, drug je bil Električar, tretji Časovnik, zadnji pa Tornadomečar. Že po imenih se sliši, da imajo super moči, hkrati pa so bili vsi tudi neuničljivi. To je bila njihova posebnost.

Nekega dne so zašli s poti. Niso več vedeli, kam in kako. Začelo jih je postajati strah. Bilo je mrzlo in zelo je pihalo. Nekaj časa so hodili in prišli v labirint. Na vsakem koncu labirinta so bili okostnjaki, naokrog so ležale glave. »Kam pa zdaj?« so si rekli. Pokrajina se jim je zdela zelo čudna. Niso vedeli, kje pravzaprav so. Lahko bi rekli, da so se izgubili, vendar moramo upoštevati, da imajo super moči. Časovnik se je oglasil in rekel, da jih lahko pelje nazaj v preteklost, da bodo ugotovili, kako se je ta kraj razvil. Šli so zraven njega in se teleportirali v preteklost. Opazili so, da se je ta kraj razvil iz gore, ki se je porušila. Takrat pa se je iz zemlje naredil labirint, ker je v zemlji nastal preveliki pritisk. Ko so to videli, so se teleportirali nazaj v njihov čas življenja. Spoznali so, da lahko okostnjaki okrog njih oživijo.

Gal Vršič, 4.a

IMELA SEM STRAŠNO LUTKO

Nekega lepega dne smo z družino šli v gozd nabirat kostanje. Ponesreči sem se izgubila. Ko sem hodila sem zagledala staro hišo. Šla sem pogledat, kaj se dogaja. Pred hišo sem zagledala lutko in bila mi je všeč, zato sem jo pobrala. Tam pri brezi sem zagledala starše, skrila lutko in odšli smo domov. Zmeraj sem se igrala z njo, jo crkljala in negovala.

Ko pa me je mami poklicala na kosilo, sem lutko odnesla s sabo in ko sem pila sok je lutka obrnila oči. Postalo me je strah. Mami sem povedala, a mi ni verjela. Šla sem v svojo sobo in jokala, ko sem pa odprla oči, je bila lutka pred mano. Mami sem rekla, da grem na sprehod, vendar pa sem šla odvreč lutko. Ko sem šla domov in odprla sobo, sem zagledala lutko na postelji. Postalo me je strah in zaslišala sem čudne zvoke. Raje sem poklicala mojo najboljšo prijateljico Mašo.

Skupaj sva raziskali to lutko. Videli sva, da za lasmi piše tovarna živih lutk. Po internetu sva poguglali, kako priti do te tovarne. Naročili sva avtobus. Ko sva prišli do tovarne, sva videli polno lutk. Za vrati, na levi strani, sva zagledali uničevalec lutk in uničili sva lutko. Nato sva odšli domov. Vrata so bila zaprta.

MAŠI SEM SE ZAHVALILA IN BILO JE VSEGA KONEC.

Luna Stramič, 4.a

DVA KAMNA

Nekega dne sem šla na sprehod po ulici. Na koncu ulice imamo kapelico. Pred kapelico je bilo nekaj svetlečega. Nisem si upala iti do te stvari, zato sem stekla nazaj domov. Šla sem pogledati na internet, če mogoče kaj piše. Ampak ne duha ne sluha o tem. Šla sem nazaj ven in tista stvar se je še bolj svetlikala, zato me je premagala radovednost in sem morala iti pogledat.

Ko sem prišla tja, sem na tleh zagledala dva kamna. To se je tako močno svetlikalo. Eden je bil rdeč, drug pa rumen. Ker je bila rdeča moja najljubša barva, sem seveda vzela rdečega. Naenkrat me je posrkalo neznano kam. Ko sem padla na tla, sem si verjetno zlomila roko. In me je kar precej bolelo. Ko sem se vstala, sem pred sabo zagledala knjigo. Imela je samo eno stran in na njej je pisalo: rumen kamen = ljubezen in poniji; rdeč kamen = bolečina in kri. Spreletel me je srh, saj sem prijela rdeč kamen. Iz daljave sem zaslišala žensko kričanje, kot bi jo nekaj ubijalo. Zajokala sem in naenkrat je vse utihnilo. Približevalo se je. Videla sem rdeče podobe, ki so lebdele. Hotela sem pobegniti, a so prevzeli nadzor nad

mano. Priletel je njihov poglavar, vendar on ni mogel prevzeti nadzora nad mano. Zato sem pobegnila. Skrila sem se v bližnjo jamo. Stvori so odšli mimo mene, poglavar pa je imel svetilko in me je videl. Hotela sem steči, ampak mi je zaril nož v hrbet. Padla sem, a sem se borila naprej in stekla. Prikazala se je svetloba in dotaknila sem se je.

Zbudila sem se v rešilnem avtu, krvavela sem tako, da je bila cela postelja v krvi. Roka me je bolela. In zaspala sem nazaj. Zbudila sem se v bolnici in vsi so bili zelo veseli, da sem se zbudila.

SE PRAVI JE BILO VSE RESNIČNO!!!

Maša Rožanc, 4.razred

Rumen in rdeč kamen

Nekega dne sem se sprehajala po travniku. Zagledala sem dva kamna. En je bil rdeč, drugi pa rumen. Najprej sem se dotaknila rumenega kamna. Znašla sem se v čudni vasi. Bila je lepa, ker so bile okrog mene rože različnih barv: rdeče, oranžne, rumene, modre, vijolične in roza.

Stopila sem do najbližje hiše. Okoli nje so bile rdeče rože. Potrkala sem na vrata in odprl mi je majhen škrat z rdečo čepico. Hiša je bila ogromna, a v njej je živel majhen škrat. Vprašala sem ga, kje sem. Rekel je, da sem v vasi Leproža. Povabil me je v hišo. Stvari so bile majhne in primerne za škrate. Sedel je za mizo, a jaz nisem mogla sestiti. Iz velike omare je privlekel stol za mene. Sedla sem. Vprašal me je kako to, da sem tu. Odgovorila sem mu, da sem se dotaknila rumenega kamna in se znašla v vasi Leproža. Prijel je zelen kamen in mi rekel, da ga naj vzamem. Povedal mi je, da bom mogla poiskati še oranžen, rumen, moder, vijoličen in roza kamen. Vprašala sem ga, kje jih naj najdem. Odgovoril mi je, da naj grem k drugim hišam. Potrkala sem pri hiši, ki je imela oranžne rože. Škrat mi je dal oranžen kamen. Drugi škrat mi je dal rumen kamen, tretji moder, četrti vijoličen in peti roza kamen. Šla sem nazaj k škratu, ki me je lepo sprejel v hišo. Vse kamne je dal na mizo in mi rekel, da se jih naj dotaknem in si zaželim, da bi odšla nazaj domov.

Znašla sem se na travniku, kjer sem se dotaknila rumenega kamna. Odšla sem domov in dnevniku zaupala, kaj se mi je danes zgodilo. Dogajanje mi je bilo všeč, zato bom še večkrat prijela kakšen kamen.

Neža Lušanc, 4. razred

Sod z mrtvaško glavo

Nekega dne sem z mamo in očetom hodila po gozdu. Ker je bilo ponoči, smo imeli s sabo šotor in svetilko. Postavili smo šotor in v nevihtni noči poskusili zaspali.

Kar naenkrat je nekaj zahreščalo. Moj bratranec je zbudil mene in moje starše. Vsi štirje smo vzeli svetilke in šli pogledat, kaj je to. Videli smo sod z mrtvaško glavo. Hitro smo zbežali v šotor in se delali, kot da spimo. Kar naenkrat smo zaslišali ropotanje, ampak tokrat nismo šli pogledat, ker smo prej zaspali. Naslednje jutro smo šli pogledat, če je še tisti sod tam, vendar ga ni bilo več. Mislili smo, da ga je nekdo odnesel. Odpravili smo se domov. Doma sem iz svoje sobe zaslišala neko hreščanje, takšno kot je bilo v gozdu. Šla sem po mamo in ko je prišla gor se ni nič več slišalo. Šli smo na večerjo k babici. Tam smo prespali. Naslednje jutro smo šli domov.

Ko smo prišli domov, tega več ni bilo. To smo povedali teti in stricu in veseli smo bili, da je ta grozota izginila. Mama mi je rekla, naj tega v šoli ne govorim. Na koncu se je vse lepo končalo.

Tiara Klemenčič, 4. razred

Super kelih

Živel je deček Nace. Nekega dne je šel v gozd in našel zlat kelih. Ko se ga je dotaknil, ga je vsrkalo v čuden kraj Keliusus. V tem mestu so bile vse stene hiš iz modrih kelihov, tla in strehe pa iz rdečih. Na potki, ob reki kelihov je srečal čarovnico, ki je točno tisti čas spremenila pot v zmaja.

Nace je našel ta kelih, ki ga pripeljal tja, a imela ga je čarovnica. Šel je za čarovnico. Čarovnica ga je opazila in ga hotela skuhati. Nace se je uprl in čarovnico potisnil v peč.

Nace je dobil kelih in odšel domov. Naučil se je, da se ne dotika stvari, ki jih najde v naravi in mu ni jasno, kaj so, saj so lahko nevarne.

Timotej Boldižar, 4. a

OŽIVELI DINOZAVER

Nekoč, ko so bili še dinozavri, je eden umrl v Sloveniji, direktno pod Oš Kapelo, a tega ni nihče vedel. Nekega dne so učenci z učiteljico delali poskus. Na žalost se je tekočina pri poskusu polila in šla v zemljo, direktno do dinozavra.

Dinozavrovo okostje se je sestavilo in dinozaver je vstal. Dinozaver je bil iz vrste Tirezov. Ko je vstal, so vstali tudi vsi dinozavri in začela se je nova doba dinozavrov. Tirez nas je hotel pojesti in bil je resnično strašen. Vojska je napadala vse dinozavre. Otrokom je bilo zanimivo, vendar samo, če jih ni hotel Tirez pojesti. Raziskovalci so šli pogledat pod zemljo. Našli so kamen in knjigo, v kateri je pisalo, da ima kamen rešitve deček, ki ima moč živali. Ni ga bilo treba iskati, ker je preganjal Tirexa z močjo nosoroga.

Deček je uporabil kamen in premagal Tirexa. Vse se je srečno končalo in zopet smo veselo hodili na Oš Kapela.

Žiga Marinič, 4.r

Zaklad v sobi

Živel je deček Nik, ki je živel v vasi, kjer so bili revni. Deček je imel 100 želja, a nobena se mu ni uresničila.

Imel je mamo, ki je zelo hitro umrla, zato je prišla zanj skrbet njegova teta. Bila je velikodušna in mu je hotela uresničiti vse želje, a ni vedela kako. Nik je hodil v šolo in je tam imel dobre ocene, sošolci pa so se zato norčevali iz njega. Nekega dne pa je Nik v svoji sobi brskal po predalih, da bi našel zvezek za slovenščino in ga ni našel. Nato se je spomnil, da je zvezek morda v njegovi omari, v katero ne sme gledati. Teta pravi, da so v tej omari samo oblačila. In ker je bil Nik priden, jo je vedno ubogal. Nik pa je tokrat pogledal v omaro in zagledal nekaj nenavadnega. Našel je zvezek, a ga več ni zanimal. Vzel ga je in ga držal, naenkrat pa mu je zvezek padel na tla in v roke je prijel manjšo skrinjo. Sedel je na posteljo in skrinjo počasi odprl. Zagledal je pismo in v njem je pisalo: »Dragi Nik! Zdaj, ko si našel tole skrinjo, bi ti rad povedal svojo največjo skrivnost. Ko sem bil še majhen in mojega očeta ni bilo

več, sem našel prav to skrinjo in v njej sem našel pismo in to ogrlico. Nadel sem si jo in spremenil sem se v junaka naše vasi. 45 let sem se boril za našo vas. Nekega dne pa sem se bojeval proti velikemu zločincu, ki je potem tudi umrl. Imel pa je sina, ki je zdaj verjetno tvoj sošolec in bo postal zločinec. Zato te prosim, da paziš na našo vas in ujemi zločinca, ki je sin mojega največjega sovražnika. Lep pozdrav, Nikolaj.« Niku so se v očeh pojavile solze. Pograbil je ogrlico in si jo nadel. Spremenil se je v junaka, kakršen je bil oče.

Kot oče je tudi on reševal vas. Kdo ve, kdaj se bosta junak in velik zločinec srečala in kdo ve, kateri od njiju bo zmagal.

Živa Pirc, 4.a

HAIKU POEZIJA

Mu-ra ti, ti, ti
za-kaj po-to-pi-la si
manj-še kot ti!

Maša Rožanc, 4. razred

Vsak človek ima
svoje drevo na Zemlji,
le najti ga mora.

Vsi rastemo -
z izkušnjami, uspehi,
Tudi z bolečinami.

Maša Farič, 7. razred

Zarja Stramič, 6.a

Gal Vršič, 4.a

Rastem s knjigo,
potem z znanjem,
a na koncu s spomini.

Življenje je kot zvezek,
na začetku je prazen,
na koncu pa poln znanj.
Anej Roman Veljak, 7. razred

Drevesa – stara kot čas,
rastejo kot mi.
In okrog njih se svet vrtil.
Maj Cehltl, 7. razred

**Ko se rodimo,
smo neizkušeni.
V starosti smo polni modrosti.
Žan Pirc, 7. razred**

**Tvoje življenje
je polno ljudi,
ki jih imaš rad.**

**Rast v srcu –
ljubezen do doma
in uresničevanje sanj.
Sophie Lampe, 7. razred**

Žiga Marinič, 4.r

Ko odrastem,
bom visok kot drevo.
Imel bom veliko sreč.
Miha Kežmah, 8. razred

Spreminjam se.
Vsak dan postajam
bogatejša v besedah.

Z izkušnjami in
spoznanji –
človek dozori.
Ronja Šlavič, 8. razred

Dati drugo priložnost,
je kot prebrati knjigo
dvakrat.
Konček je znak.

Delamo napake,
se iz njih učimo.
Preprosto živimo.
Lara Čolnik, 8. razred

Najprej si plod,
potem si sadika,
zdaj pa kot Burdž Kalifa.

Ne vidim ničesar.
Splezam na drevo.
Odpre se svet.
Gašper Koren, 8. razred

Rastem kot drevo,
v času in prostoru –
kot nas življenje uči.
Jure Kutoš, 8. razred

Žana Čolnik

Rastem in se učim,
da uresničim svoje
sanje.

In počnem to, kar si
želim.

Keli Iskra, 9. razred

Mlado drevo,
korenine družine.
Veliko zgodb.

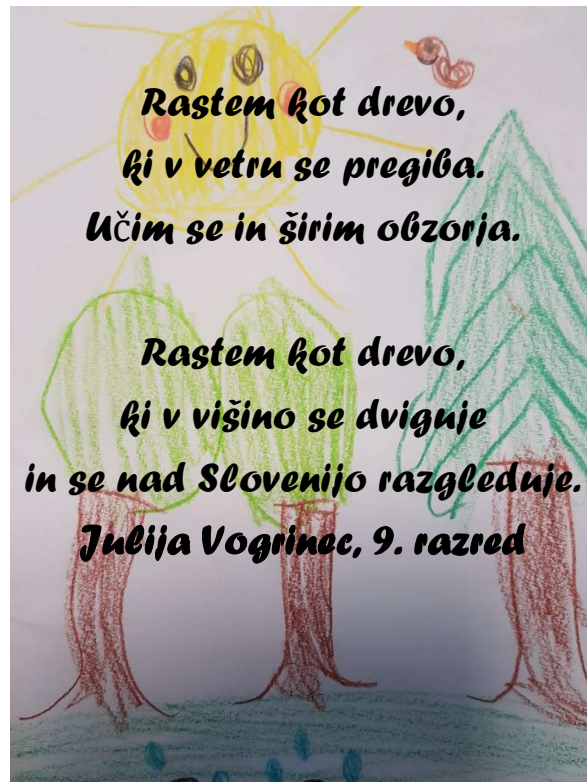
Damjan Grah, 9. razred

Kratek stik v mojem
srcu.

Vidim tebe, tvoj
nasmeh.

Si navdih za nadaljnji
razvoj.

Aneja Šoštarič, 9.razred

**Rastem kot drevo,
ki v vetru se pregiba.
Učim se in širim obzorja.**

**Rastem kot drevo,
ki v višino se dviguje
in se nad Slovenijo razgleduje.
Julija Vogrinec, 9. razred**

Rastem.

Srečujem se z izkušnjami –
z vzponi in padci.

Drevo je kot življenje.
Zapleteno kot veje na drevesu.
Za vse obstaja rešitev.

Saša Farič, 9. razred

Vsak dan

znanost napreduje.

Kupujem boljši telefon.

Katja Slekovec, 9. razred

OBLIKE VODE

POREDNA MURA

Mura ti, ti, ti!
Zakaj potopila si
ježa manjšega kot ti?
Maša Rožanc, 4. razred

GLEJ, TAM MURO

Glej tam Muro!
Notri plava riba modra,
tudi veje in smeti,
nam to prav nič všeč ni!
Zato se bomo trudili vsi,
da bi bolj pazljivi bili!
Maša Rožanc, 4. razred

PO MURI PLAVA KROKODIL

Pozor, pozor, pozor, pozor!!!
Po Muri plava krokodil!
Izgubil se je in išče dom.
Toči krokodilje solze,
tudi napadalen ni!
Naj nekdo ga hitro obišče
in mu mamico poišče.
Maša Rožanc, 4. razred

ŽIVIJO, MURA!

Živijo, Mura!

Kako kaj gre?

Živahna si še vedno zelo,
čeprav že stara več kot sto.

Maša Rožanc, 4. razred

Naši vtisi

NAGRADNI IZLET V PLANICO

Vzdušje v Planici je bilo adrenalinsko.

Videli smo smučarske skakalce in smučarske skoke v živo. Zanimiv je bil tudi nastop Challeta Salleta. Imeli smo se zelo lepo.

Saša Farič, 9. razred

Bila je zanimiva izkušnja. Prvič sva obiskali zimski raj Slovenije in videli smučarske polete v živo. Bilo je super, saj smo videli zelo dolge polete, tudi do 248 m. Zadovoljni smo bili, saj so nas pohvalili, da smo naredili dobro vzdušje. Bilo je lepo vreme in sonce nas je močno opeklo.

Alina Misja in Keli Iskra, 9. razred

V Planici mi je bilo všeč, saj sem lahko videl smučarske skoke v živo. Všeč mi je bilo, da smo lahko sedeli na tribunah. Vsi smo dobili tudi toplo malico.

Ko smo prispeli v Planico, me je zelo zeblo, pozneje pa je posijalo sonce in je bilo zelo prijetno.

Jakob Plajnšek, 9. razred

Včeraj je bilo v Planici zelo zanimivo, saj sem prvič v življenju gledal skoke v živo. Všeč mi je bilo, saj smo se s prijatelji zabavali in se imeli lepo.

Anej Belak, 9. razred

Bilo je zelo zanimivo. Videti smučarske skoke v živo je nekaj zelo posebnega. Bila je zanimiva izkušnja in imeli smo se zelo lepo.

Aneja Šoštarič, 9. razred

V Planico smo se odpravili zelo zgodaj, ob 3.25. Pot je bila zelo dolga. Ko smo prispeli, je bilo mrzlo, nato pa je posijalo sonce. Gledanje skokov je bilo zelo zanimivo. Na koncu sta imela še nastop Challe Salle in Nipke. Ob 13.30 smo se odpravili z avtobusom proti domu. Na poti smo se ustavili tudi v McDonaldsu. K šoli smo prispeli ob 18.55. Dan je bil dolg in naporen, a hkrati tudi zelo zanimiv.

Lara Čolnik, 8. razred

V Planico smo se odpravili že ob 3.25, kar nas je precej presenetilo. Tja smo se vozili približno 5 ur, ampak se je splačalo. Zjutraj je bilo zelo hladno, nato pa je posijalo sonce in je bilo topleje. Skoki so bili neverjetni, bila sem v dobri družbi in zelo sem uživala. Uživala sem tudi ob koncertu Challeta Salleta in Nipkeja. Hrana je bila dobra in vseč mi je bilo, da nam ni bilo treba plačati malice. Ko smo se vračali domov, smo se ustavili še v McDonaldsu. Dan je bil super in še večkrat bi ga ponovila.

Žana Škerget, 8. razred

Potep po Bad Radkersburgu

V četrtek, 15. 11. 2018, ob 12.30 se nas je 17 učencev 9. a razreda skupaj z dvema učiteljicama odpravilo v Bad Radkersburg, kjer smo opravili pouk na prostem.

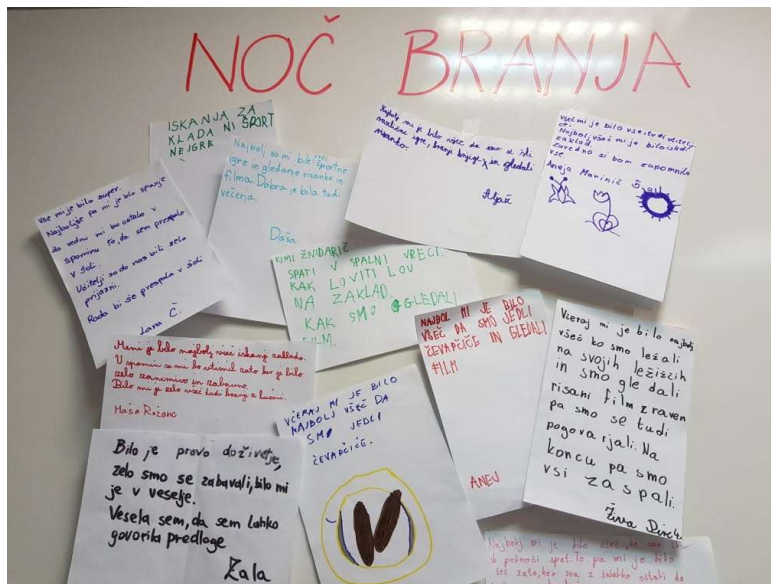
S starši in učiteljicama smo se najprej odpravili do trgovskega centra Maximus v Gornji Radgoni. Tam smo se razdelili v skupine in prejeli zemljevid ter navodila za pot. Potem smo se peš odpravili čez most do glavnega trga Bad Radkersburg.

Ustavili smo se na prvi postaji, kjer smo videli moža na starodobnem kolesu. Nato smo se odpravili skozi obok do cerkve. Pot smo nadaljevali do okrašene hiše, kjer smo morali prešteti okna na prizidku. Na naslednji postaji smo si ogledali hišo Johanna Pucha, ki je bil po poklicu kovinar. Na steni so bila upodobljena različna vozila, ki smo jih morali prešteti. Nasproti hiše je bil ruski vojni spomenik. Šli smo po poti ob Muri do vrelcev. Šesta postaja je bila v parku, kjer je stala skulptura, ki je predstavljala različne obraze. Tam smo se tudi odpočili in pojedli malico.

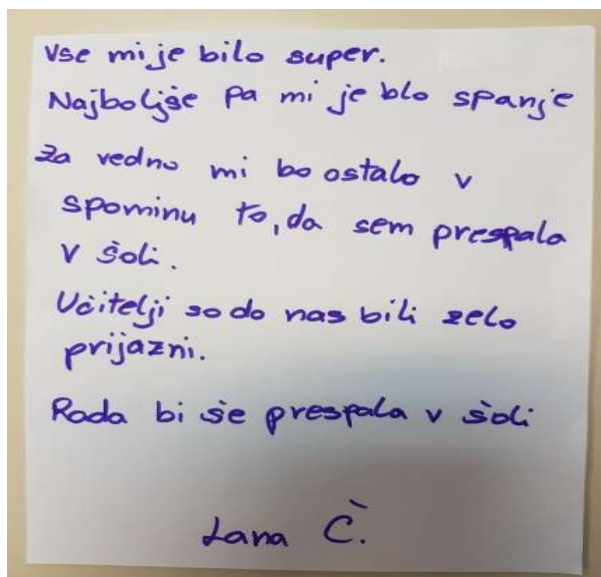
Po parku smo se odpravili do fontane, kjer smo prešteli število vodometrov. Prečkali smo cesto in nadaljevali pot do otroškega igrišča, kjer smo prešteli korita ob vodnjaku. Nato smo se odpravili skozi mesto do mestne hiše z zvonikom, ki je bila tudi zadnja postaja.

Nato smo imeli 15 minut prosto za ogled sejma. Potem smo se zbrali in poti nazaj smo si ogledali še mestno obzidje. Šli smo čez most do Maximusa, kjer so nas že čakali starši. Ob 16. uri smo se odpravili domov.

Julija Vogrinec, Sven Ploj, Jan Rauter

Hvala!
V spominu mi bo ostalo vse.
(Tijana)

Najbolj so mi bile vseč športne igre
in gledanje risanke in filma.
Dobra je bila tudi večerja.
(Daša)

Všeč mi je bilo vse, tudi učiteljice.
Najbolj všeč mi je bilo iskati zaklad.
Za vedno si bom zapomnila vse.
(Aneja)

Spati v spalni vreči.
Kako loviti - lov na zaklad.
Gledali smo film.
(Kimi)

SANJE SO VELIKA SKLEDA

Zlata ribica

Živel je mož, ki ga je žena nekega dne poslala na ribolov. Tistega dne ni imel sreče in na ribolovu ni ujel ničesar. Naslednji dan je ujel zlato ribico in ribica je spregovorila: »O, izpusti me, dobri mož in ti bom izpolnila 3 želje, le reči moraš: Na ščukino povelje, v imenu moje želje ...«

Ko je prišel domov, je bila žena jezna, ker ni prinesel hrane. A takrat je ribič dejal: »Na ščukino povelje v imenu moje želje – mizica, pogrni se.« In res je pred njima stala bogato obložena miza.

In tako je bilo tudi drugi in tretji dan, dokler jima ni zmanjkalo želja in sta morala živeti po starem, a jima je bilo lepo, saj sta se spominjala zlate ribice. Morda še zdaj živita ob kruhu, vodi in upanju na zlato ribico.

Zlata ribica pravi: »Nikoli ne izgubi upanja, upanje je vse, kar šteje.«

Tea Kovač Ružič, 6. razred

Deklica s čarobno uro

Nekoč je živela deklita z imenom Sareja. Imela je čudežno uro. Ko je postala žalostna, je poiskala svojo uro in ji povedala svojo težavo. Ura jo je lahko poslušala, saj je bila to čarobna ura. A nekega dne jo je Sareja vzela v mesto in tam je bilo veliko ljudi in na trgu je izgubila svojo čarobno uro. Ko je pogledala v svojo torbo, je ni bilo več.

Spraševala je ljudi, ali so videli njeno uro. Nato je stekla domov, do rožnatega vrta. Tam je bila do večera. Takrat je do nje priletela ptička. Sarija je pobožala ptičko in si v mislih zaželela svojo čarobno uro, ki ji jo je podarila njena mama pred smrtjo. V svojih sanjah je videla svojo mater, ki ji je dala uro.

Ko se je zbudila, je zagledala svojo uro. Z njo je stekla na cvetlični vrt. Tam je iskala ptičko, da bi jo pobožala. Takoj je stekla k njej in se zahvalila.

Ko se je vrnila domov, je videla svojega očeta. Mislila je, da si bo oče izbral novo ženo. Strinjala se je in upala, da bo mačeha prijazna.

A mačeha je takoj opazila uro, ki jo je Sareja ves čas nosila sabo. In nekega dne se je Sareja odpravila k čarovniku in izvedela je, da je ta ura zelo dragocena.

Ko se je vrnila domov, je poskušala dobiti uro. Več tednov je načrtovala, kako bi jo vzela. Nekega dne ji je uspelo, da se je že dotaknila ure. Ampak takrat je v trenutku umrla.

Sareja je bila varna in srečno je živela do konca svojih dni.

Polona Bračko, 6. razred

Trije volkovi

Nekoč pred davnimi časi so živeli trije volki. Prvi volk je bil zelo hiter, drugi volk je bil zelo močan in tretji je bil zelo pameten.

Živeli so v hiši, ki je bila zgrajena v jami. Vsi volki so imeli radi pustolovščine. Včasih so se tudi poškodovali, ampak na srečo so imeli prijateljico lisico, ki jih je pozdravila.

Velikokrat so tudi pomagali drugim živalim. Nekega dne je prišla v gozd čaravnica in morali so jo pregnati. Ta čaravnica je bila muca – čaravnica volkov.

Volki so se spopadli z njo, ampak najpametnejši volk je rekel, da to ni dobra ideja. Hitrejši brat se je ustrašil in zbežal domov. Ostala brata sta mu sledila. Vsi so bili tako jezni, ker so samo zbežali. Močnejši brat se je jezil na druga brata, ker sta ga samo zapustila.

Naslednji dan so začeli trenirati. Močnejši brat je treniral grizenje, hitrejši brat je treniral porivanje, ker je to vse, kar je znal. Pametnejši brat se je učil, kaj mačke sovražijo, ker se ni znal bojevati.

Pametnejši brat je ugotovil, da mačke sovražijo vodo. Zato je hotel iti po vodo, ampak brata nista bila prepričana, ampak sta se strinjala. Ko so bili pri ribniku, ki je opazila čaravnica muca.

Prišel je dan, ko bodo pregnali muco iz gozda. Srečali so se na jasi. Močnejši brat je rekel čaravnici, naj gre iz gozda, preden se zgodi kaj slabega. Ampak muca ni hotela iti brez spopada. Hitrejši brat jo je spotaknil in močnejši jo je zgrabil, da jo je pametnejši volk lahko polil z vodo. Voda je bila tako mrzla, da je takoj odšla.

Od takrat so trije volki in vse druge živali srečno živeli do konca svojih dni.

Žiga Küčan, 6. razred

Prihod Božička

Živela je majhna družina, ki je bila zelo revna. V družini so živele tri hčerke ter oče in mati. Živeli so zraven velikega mesta v majhni koči. Bližali so se prazniki in družina se je pripravljala na praznike. Ampak v njihovi koči je bilo precej mrzlo, oče in mati sta hčerkam naročila, naj gredo v gozd v drva. Vse hčerke skupaj so se odpravile v gozd po drva. Nekaj časa so hodile in sekale drva, ampak so jih imele premalo. Ko so se vračale domov, so zagledale koč...

Vstopile so vanjo in zagledale so starega gospoda z dolgo sivo brado. Gospod se jih je zelo prestrašil in jim ni hotel povedati svoje skrivnosti, kajti ta gospod je bil v resnici čisto pravi Božiček. Tega dekletom ni povedal, saj bi razkrile njegovo skrivnost. Gospod jih je vprašal, kaj si želijo za božič. Povedale so, da si želijo veliko stvari, ampak njihova največja želja je bila, da družina ne bi bila več revna. Gospod Božiček jih je razumel in jim je z dobrim srcem ponudil vrečo zlatnikov. Dekleta so se zahvalile in zelo vesele odšle domov.

Ko so se vračale, so na poti srečale sosedo Zofko, ki je bila zelo nesramna ženska. Imela je zelo hudega psa. Soseda je zahtevala, da naj ji dajo nekaj denarja iz vreče. Dekleta so ubogale, nekaj denarja pa so še obdržale.

Ko so prišle domov, so se starši zelo razveselili. Skupaj so se pripravili na prihajajoče praznike. Na božični večer si je družina pripravila čudovito božično pojedino. Dekleta so bila zelo vesela, saj še nikoli niso jedle takšnih dobrot. Odločile so se, da bodo staremu gospodu v zahvalo pripravile piškote in mleko. Spekle so piškote in pripravile mizo. Potem so se utrujene odpravile spat.

Naslednji dan se je družina zbudila. Takoj so opazili, da sta kozarec in krožnik prazna. Odhiteli so do jelke in pod njo zagledali veliko daril. Takrat so ugotovili, da je bil stari gospod pravi Božiček.

Zarja Stramič, 6. razred

Božič

Nekoč je živel oče, ki je neznansko ljubil božič. Bil je oče treh otrok: Adama, Mojzesa in Jožefa. To veselje do božiča sta ohranila le dva otroka, Adam pa ni maral božiča. Bil je najstarejši sin in je sovražil božič. Hotel je že večkrat uničiti božič, ampak mu to ni uspelo. Vedno mu je to nekdo preprečil. Velikokrat je za to poskrbel Božiček, ki je dober mož. Božiček je mož, ki nosi darila pod jelko. Enkrat pa je Adamu skoraj uspelo uničiti božič, a ga je najmlajši sin Jožef premagal. Zgodilo se je tako. Adam je spet in spet hotel uničiti božič. Adam božiča ni imel rad, saj mu je umrla mama. Za božič je dobil skromno darilo, saj so bili revni, on pa si je želel najmanj deset daril. Ni vedel, da je oče v stiski in da ne more otrokom privoščiti to, kar si želijo.

Nekega večera pa so k Adamu prišli prijatelji, ki so šli na izlet. Prišel je močan metež, ki je zasul ceste s snegom. Prišli so k Adamu in mu povedali zgodbo, kako so se znašli tukaj. Adam jih je sprejel v njegov dom. Čez nekaj dni pa je bil božič. Njegovi prijatelji so šli po jelko za božič, sabo pa so imeli okraske. Jelka je imela zelenozlate okraske in rumene luči. Pod jelko pa so bila darila, z rdečimi trakovi in ovito z oranžnim papirjem. Na vsakem je pisalo ime. Darila so bila prekrasna in vsako darilo je imelo svoj čar.

Od Adama prijatelji pa so ga hoteli presenetiti z jelko in darili. Ko je Adam prišel, je videl jelko. Razjezil se je in jo vrgel iz hiše na cesto. Tako je naredil tudi z darili. Ko pa so šli vsi spat, je Lana odšla po smreko in darila in jih prinesla v hišo. Ko so se zbudili, so vsi stekli v dnevno sobo. Odpirali so darila. Tudi Adam je prišel, ampak je bil zelo jezen. Potem pa mu je Lana izročila darilo. Rekla je: »To darilo pa je zate!« Adam darila ni želel pogledati. Bilo je največje darilo od vseh prijateljev. Imelo je rdeč trak in ovito je bilo z oranžnim papirjem s pikami.

Bilo je prekrasno in ko ga je Adam pogledal, so se mu zasvetile oči. Vzel je darilo in ga odprl. V njem je bilo sedem obeskov, ki so imeli različna sporočila. Sporočali so, da je božič en lep dogodek, ki se mu ne moreš izogniti in prinaša ljubezen, srečo, veselje, mir, blagoslov, toplino in družinsko srečo.

Ko je Adam vse to prebral, se mu je spet zazdelo, da je srečen. Od takrat naprej je vsako leto praznoval božič z družino. Zdaj vemo, kako malo je potrebno za srečo.

Okrašujemo smrečico

Nekoč pred davnimi časi je živela družina s tremi otroki. Enemu otroku je bilo ime Miko, drugemu Piko, tretjemu pa Liko.

Vsi imajo radi božič, tudi mama in oče. Najraje pa imajo smrečico in piškotke. Zelo radi mami pomagajo pri pripravi smrečice ter jaslíc. Babici pa pomagajo peči piškotke.

Ko so začeli okraševati smrečico, so ugotovili, da jim manjka nekaj okraskov. Mama je okrivila Likoja, saj je on najbolj nagajiv. A Liko ni vedel, o čem mama govori.

Pri piškotkih pa je zmanjkalo okraskov. Babica je okrivila Mikoja, saj je najbolj požrešen. A tudi on ni vedel, o čem babica govori.

Miko in Liko sta okrivila Pikoja, a on ni bil kriv. Potem so šli iskat okraske in piškote. Pogledali so v garažo, na vrt, v očetovo pisarno, ampak nikjer jih niso našli.

Res so pogledali povsod, niso pa jih mogli več kupiti, saj so bili zelo revni.

Pomislili so, če bi jih mogoče vzel njihov pes Šumbi, ampak ni jih bilo.

Liko, Miko in Piko so pomislili, kje bi lahko še iskali. Spomnili so se na njihovo podstrešje. Šli so pogledat. Videli so samo prazno sobo, polno prahu, starih oblačil, zvezkov ter lego kock.

Eden izmed otrok je pogledal skozi okno in zagledal sosedovega psa, ki je bil ves ovit v njihove božične lučke. Hitro so stekli na dvorišče in ga rešili iz omota.

Potem so poiskali še nekaj sestavin za piškote in hitro spekli nove. Tako so bili vsi zadovoljni, najbolj pa Piko, ki je bil najbolj priden.

Lana Denša, 6. razred

CESARJEVA NOVA OBLAČILA

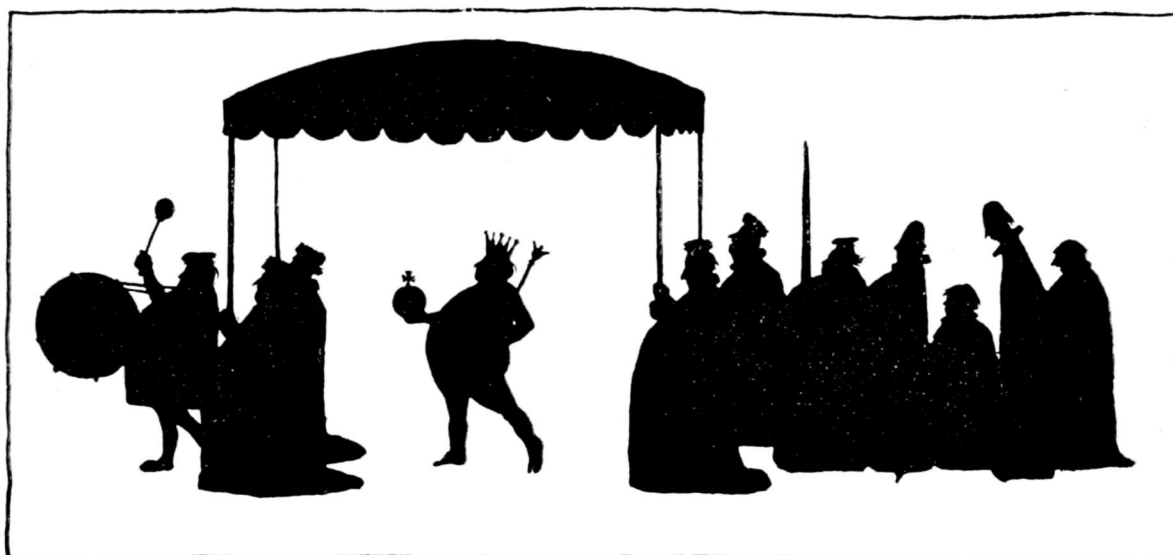
Nekoč pred davnimi časi je živel cesar. Rad se je lepo oblačil. Večkrat na dan je bil v drugi obleki. Bolj se je zanimal za nova oblačila kot pa za cesarstvo.

Nekega dne sta ga obiskala sleparja, ki sta se pretvarjala, da sta vrhunska tkalca. Govorila sta, da njuno blago lahko vidi le pameten človek. Za blago sta potrebovala svilo in zlato nit. Cesar je poslal dva ministra, da vidita, kako tketa. Na statvah nista videla ničesar, ampak sta se pretvarjala, da vidita zanimive barve in oblike. Cesar si je tudi šel pogledat, kako delata. Tudi on ni ničesar videl.

Ko sta končala sta povabila cesarja, naj si jih obleče. Pretvarjal se je, da je nad oblačili navdušen.

Odločil se je, da se bo sprehodil po celem mestu. Meščani so se pretvarjali, da so cesarjeva nova oblačila lepa.

Deček je opazil, da cesar ne nosi ničesar in se zadril, da ne nosi ničesar. Meščani so se strinjali z dečkom. Vsi meščani so se začeli smejati, cesarju pa je bilo nerodno in je zbežal in se skril.

ŠOLSKO LETO 2018/2019 JE BILO:
POUČNO ^{kuški polno uspehov!}
 zanimivo odlično! kar slabo 9.
 uspešno posebej negdučno Dobro
 dolga ^{predlgo} nova lepa ^{Zabavno} hitro ^{Kratko}
 zabavno ^{igivno} ^{NEPZARAVNA} ^{Zabavno} (še kr)
SUPER ^{razburljivo} ^{super} ^{super} ^{odlično} najboljšo
DOBRO vesele prijetno ^{odlično} zanimivo!
 NAJBOČ ^{majboljše} ŠPORTU zelo lepo!

Zmagovalni logotip Rekreacije 2019,

Vita Filipčič, 7. razred